

Fyra förslag för år 2017

***Att tillsammans
öppna hoppets vägar***

I början av september 2016 samlades 7500 unga afrikaner till ett steg på pilgrimsfärden för tillit i Cotonou i Benin.¹ Temat för det mötet kommer att fortsätta att inspirera oss under år 2017: *tillsammans* – inte på egen hand, utan med stöd av varandra – *kan vi öppna hoppets vägar* – i oss själva, runtomkring oss och för mänskligheten, vår stora familj.

En av de frågor som ställdes i Cotonou var den här: «Om vi vill ge näring åt vårt hopp, hur ska vi göra för att sluta nöja oss med att vänta på att förändringen ska komma utifrån, hur kan vi lämna den attityden bakom oss? Vilka sorters åtaganden är inom räckhåll för oss alla?»

Det är angeläget att de som kommer från andra kontinenter lyssnar till de många afrikaner som strävar efter mer rättvisa i politiska och ekonomiska relationer. Det är en av förutsättningarna för att de ska kunna föreställa sig, på ett realistiskt sätt, att bygga en framtid i sina hemländer.

För att förbereda sig för framtiden vill fler och fler unga människor i Afrika använda sig av den stora kreativa potential som de har. På det viset kan de också väcka mod hos unga i andra delar av världen, unga som lever under liknande omständigheter.

För att i Taizé och på andra håll fortsätta den reflektion som påbörjades i Cotonou kommer här fyra förslag som kan vägleda oss när vi öppnar hoppets vägar.

Vi kommer att försöka leta efter möjligheter att upptäcka hur vi kan omsätta förslagen i praktisk handling i *enkelhet*. Det är en av de tre «verkligheter» (de andra är glädje och barmhärtighet) som broder Roger ville placera i centrum av livet i Taizékommuniteten, i dess hjärta.

f. Alois

¹ Mötet i Cotonou i Benin den 31 augusti–4 september blev det fjärde afrikanska steget på pilgrimsfärden för tillit på jorden – de tidigare har ägt rum i Johannesburg (1995), Nairobi (2008) och Kigali (2012). Inbjudan kom från den katolska och den metodistiska kyrkan där. Bland de 7500 deltagarna fanns många från själva Benin och dessutom en del från Togo (800), Nigeria (550), Ghana (100), Burkina Faso (160) och Elfenbenskusten (50). Sammanlagt var tjugo afrikanska länder representerade, och 60 deltagare från 15 olika europeiska länder var också med. Språken som användes i workshops och forum var franska, engelska och fon, och under bönerna sjöngs sånger också på yoruba och mina.

Stå fast i hoppet – det är kreativitet

Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk ... (Romarbrevet 4:18)

Detta hopp är vår själs ankare. Det är tryggt och säkert ... (Hebreerbrevet 6:19)

Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn, han kommer aldrig dit in. (Lukasevangeliet 18:17)

Dagens värld är instabil, och vi blir förvirrade av våld, lidande och orättvisor. Hela skapelsen jämrar sig som om den skulle föda ett barn och hade ont. Den heliga Anden jämrar sig också, och ändå är det samma Ande som är stödet för vårt hopp (se Romarbrevet 8:22, 26). Så vad kan vi göra ?

Tron är en enkel tillit till Gud. Den kommer inte med färdiga svar, utan den gör det möjligt för oss att inte bli förlamade av rädsla eller hopplöshet. Den får oss att engagera oss och placerar oss på vägen. Genom den upptäcker vi att evangeliet öppnar hoppets horisont som är mer vidsträckt än vi någonsin hade vågat hoppas.

Detta hopp är inte någon förenklande optimism som blundar för verkligheten. Det är ett ankar som kastas in i Gud. Tecken på det visar sig redan på de mest hopplösa platser på jorden.

- Kommer vi att våga tro på den heliga Andens närvaro i våra hjärtan och i världen? Kan vi förlita oss på denna närvaro, även om den är osynlig?
- Må vår tro förbli enkel, som barnens tillit! Det betyder inte att vi ska späda ut trons innehåll utan att vi ska hålla fast vid det centrala – Guds kärlek till mänskligheten och till hela skapelsen. Bibeln berättar om detta, från fräschören i början, genom alla hinder, och till och med genom människors svek. Gud tröttnar aldrig på att visa sin kärlek – må det budskapet hålla hoppet vid liv i oss!
- För att låta oss själva och de människor som står oss nära bli genomsyrade av detta budskap måste vi samlas oftare för att be. Bönen enklare skönhet återspeglar någon av Guds mysterium och kan leda oss till personliga möten med Gud.

Förenkla livet för att kunna dela mer med andra

Jesus sa: [Jag] har ett mildt och ödmjukt hjärta ... (Matteusevangeliet 11:29)

[G]e som gåva vad ni har fått som gåva. (Matteusevangeliet 10:8)

[Jesus sa till en rik ung man:] ... gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga ... Kom sedan och följ mig. (Matteusevangeliet 19:21)

Habegär – tävlingen om pengar och framgång – leder till orättvisor och frustration. Delandets anda, som evangeliet inbjuder oss att utveckla, är en av de hoppets vägar som vi måste öppna idag.

Att välja ett enkelt liv är en källa till frihet och glädje. Tillvaron blir mindre betungande.

Enkelheten innebär att hjärtat är genomskinligt. Det är inte lättlurat, men det vägrar att misstro någon. Enkelhet är motsatsen till falskhet. Den gör det möjligt för oss att gå in i dialog med alla vi möter utan att vara rädda. Jesu liv är ett exempel på detta.

- Vad gäller det materiella: låt oss hela tiden sträva efter att leva enklare. Det kommer att inspirera oss till att dela med oss när vi ser människors lidande, fattigdom, folkvandringsströmmar eller konflikter i olika delar av världen.
- Låt oss försöka stötta varandra när vi skapar modiga tecken på hopp där vi bor, på de platser där vi studerar eller där vi arbetar. Det kan vara genom samhällsengagemang, miljöinsatser ...
- På vilka sätt kan vi i större harmoni med skapelsen genom en enkel och avskalad livsstil och bidra till kampen mot ekologiska katastrofer och global uppvärmning? Det är inte en kamp enbart för nationernas ledare – alla kan, till exempel, äta mer närproducerat, resa mer kollektivt ...
- Kan den här frågan förbli levande i våra hjärtan: är jag redo att följa Kristus, att följa honom som har ett mildt och ödmjukt hjärta, är jag redo att välja att tillhöra honom för alltid i ja:ets enkelhet och i generositetens anda?

Samlas för att göra det möjligt för evangeliets dynamik att uppenbaras

De [första troende] höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktigt glädje. (Apostlagärningarna 2:46)

Nådegåvorna är olika, men Anden densamma. Tjänsterna är olika, men Herren densamme. (Första Korinthierbrevet 12:4–5)

Kom ihåg att visa gästfrihet, ty det har hänt att de som gjort det har haft änglar till gäster utan att veta om det. (Hebreerbrevet 13:2)

Bibeln berättar om två män, Petrus och Cornelius, som var varandras motståndare på alla sätt, men som möttes och som genom det upptäckte en sanning som ingen av dem hade känt till innan dess. De var tvungna att vara tillsammans för att förstå att den heliga Anden river murar och förenar människor som trodde att de var främlingar. Evangeliets dynamik uppenbaras bara när vi är tillsammans. (Läs kapitlen 10 och 11 i Apostlagärningarna.)

När de kristna lever åtskilda, i olika samfund eller inom samma kyrka, skymms evangeliets budskap. Kommer vi att klara att vandra tillsammans utan att låta våra skillnader splittra oss? Om vi, som kristna, hittar ett sätt att visa att det är möjligt med enhet i vår mångfald, då kommer vi att hjälpa hela mänskligheten att bli en mer förenad familj.

- Kristus förenar män och kvinnor, barn och gamla, från alla horisonter, språk och kulturer, och till och med människor från nationer som alltid har varit fiender, i en enda gemenskap. Låt oss finna enkla sätt att visa detta på de platser där vi bor.
- Varje gemenskap är kallad att gå utanför sig själv för att kunna fortsätta leva. Kan vi utveckla en gästfri attityd, en avbild av Gud, gentemot kristna som har ståndpunkter långt från våra egna? En sådan hjärtats öppenhet kräver en «översättningsansträngning», eftersom olika trosinriktningar och övertygelser kan vara som olika språk, främmande för varandra.
- Om minnen av ömsesidig intolerans mellan kristna som har levt åtskilda genom historien fortfarande lever, och om alla tilltrasslade trådar inte

kan redas ut – kommer vi att våga ta emot varandra ändå, genom att förlåta och utan att försöka slå fast vem som hade rätt och vem som hade fel? Det finns ingen försoning utan uppoffringar.

- Att visa gästfrihet går hand i hand med att erkänna att andra är annorlunda. När deras tro förblir obegriplig för oss kan vi åtminstone erkänna att den är äkta. Och det bör finnas ett inslag av fest när vi upptäcker varandra!

Det fjärde förslaget:

Låt vänskapen växa som en förberedelse för fred

*Jesus blygs inte för att kalla oss sina bröder och systrar.
(Hebreerbrevet 2:11, annan översättning)*

*[Jesus sade:] ... en är er läromästare och ni är alla bröder. Ni skall inte kalla någon här på jorden för er fader, ty en är er fader, han som är i himlen.
(Matteusevangeliet 23:8–9) [Han sade också:] Den som gör min himmelske faders vilja är min bror och syster och mor. (Matteusevangeliet 12:50)*

Och människor skall komma från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike. (Lukasevangeliet 13:29)

Genom att bidra till fred och till internationell rättvisa kan vi öppna ytterligare en hoppets väg idag.

Fred på jorden börjar i varje enskild människas hjärta. Det är först av allt våra hjärtan som måste förändras, och den förändringen innefattar en enkel omvändelse – att låta Guds Ande bo i oss, att ta emot en fred som kommer att sprida sig och ges, kommuniceras, från människa till människa. «Uppnå inre frid, och tusentals omkring dig kommer att räddas.» (Serafim av Sarov, en rysk munk, 1759–1833)

- Låt oss med våra egna liv berätta om den enkla solidaritet som går bortom uppdelningar och murar: fysiska murar som byggs i olika delar av världen, men också okunnighetens, fördomarnas och ideologiernas murar. Låt oss vara öppna för andra kulturer och mentaliteter.
- Vi kan inte låta våra hjärtan rymma en avvisande attityd mot främlingar, för när vi stöter bort andra sår vi barbarins frön. Istället för att se främlingar som ett hot mot vår levnadsstandard eller vår kultur – kan vi ta emot dem som medlemmar i samma stora familj, mänskligheten? Varför inte besöka flyktingar, helt enkelt för att lära känna dem och lyssna till deras berättelser? Sedan kan – vem vet? – fler solidaritetssteg tas.
- Att lära känna andra som är olika oss. Att samtala med människor som tror och tänker annorlunda, i en dialog där vi verkligen lyssnar till varandra, utan att hamna i diskussioner innan vi har förstått varandra. Kan vi hitta sätt att stanna kvar på platser där splittring har ägt rum, och att bygga broar? Låt oss be för de människor som vi inte förstår och som inte förstår oss.
- Solidaritetstecken kan mångfaldigas bortom religionernas gränser. Att möta troende som tillhör en annan religion uppmuntrar oss att fördjupa våra kunskaper om vår egen tro, och också att fråga oss vad Gud vill säga till oss och ge oss genom dessa bröder och systrar som är så annorlunda.

Under de kommande månaderna kommer vi att på Taizés webbplats och i sociala medier publicera personliga vittnesbörd från dem som försöker leva ut «Förslag för år 2017». Du kan dela med dig av dina initiativ till oss genom att skriva till echoes@taize.fr och hålla kontakten genom följande sidor:

www.taize.fr/news

[@taize](https://www.facebook.com/taize)

[@taize](https://www.instagram.com/taize)

[@taize](https://twitter.com/taize) (en) [@taize_fr](https://twitter.com/taize_fr) (fr)

En appell till kyrkoledare för år 2017

På väg tillsammans!

Under år 2017 ger 500-årsminnet av den protestantiska reformationen oss en möjlighet att gå framåt mot enhet och att gå längre än vänskaplighet.

Det kommer alltid att finnas olikheter mellan kyrkorna och inom varje kyrka. De olikheterna kommer att fortsätta vara ämnen för en ärlig dialog, och de kan berika oss. Men i alla kyrkorna har en samfundsidentitet tagit över med tiden – människor definierar sig själva som protestanter, katoliker eller ortodoxa. Är det inte dags att istället tala om den kristna identitet som manifesteras i dopet?

Och då kommer en fråga: borde inte alla kyrkorna våga samlas under samma tak utan att vänta på att enas i alla teologiska frågor? Eller åtminstone gå in i samma tält, gå bortom en alltför statisk syn på enhet för att kunna skapa tillfällen och, även om det blir provisoriskt, hitta sätt att fira enhetens glädje redan innan alla problem är lösta och få synliga tecken på Guds kyrka, Kristi kropp, den heliga Andens gemenskap, att uppenbara sig?

Enheten mellan alla som älskar Kristus kan bli verklighet bara om den innefattar respekt för mångfalden, men den blir trovärdig bara om den är synlig. Vi behöver en ny start för att kunna röra oss fram mot en sådan försonad mångfald. Utgångspunkten är Kristus, som inte är delad. ”Det är bara genom Jesus Kristus som vi kan vara varandras bröder ... Det är bara genom Kristus som vi hör ihop, men genom Kristus är vår tillhörighet och gemenskap verklig, total och evig.” (Dietrich Bonhoeffer)

Det är så vi kan byta gåvor med varandra, dela med oss till andra av det som vi betraktar som en gåva från Gud, men också ta emot de skatter som Gud har placerat hos andra. ”Det är inte bara en fråga om att ta emot information om andra för att lära känna dem bättre, utan vi får ta emot det som Anden har sätt i dem som en gåva också till oss.” (Påven Franciskus)

Hur kan vi samlas under ett tak? Hur kan vi ge oss av tillsammans på vägen? Några förslag:

- Tillsammans med grannar och familjer som tillhör olika samfund kan vi samlas som «gräsrotsgemenskaper», be tillsammans genom att lyssna till Guds ord, i tystnad och i lovsång, hjälpa varandra, lära känna varandra bättre.
- Varje lokal gemenskap, varje församling, borde göra allt som är möjligt tillsammans med kristna som tillhör andra samfund och kyrkor – bibelstudier, diakonalt och pastoralt arbete, kristendomsundervisning – och inte göra

någonting utan att räkna med de andra. De som gör samma sak parallellt kan försöka smälta ihop sina insatser.

- Gör solidaritetssatsningar tillsammans. Uppmärksamma andras nöd, dold smärta, migranters situation, materiell fattigdom och alla sorters lidande tillsammans, och kom också ihåg att slå vakt om miljön.
- I de många städer där tilliten mellan kyrkorna redan har vuxit, skulle inte domkyrkan eller den största kyrkan bli en gemensam böneplats för alla kristna i området?
- Rör er framåt i teologisk dialog samtidigt som ni utvecklar den dimension som den gemensamma bönen är och en medvetenhet om att vi redan hör ihop. När vi växer i ömsesidig vänskap och ber tillsammans ser vi de teologiska frågorna i ett annat ljus.
- Alla kristna har fått någon del av den pastorala gåvan att ta hand om varandra, men kyrkan behöver också enhetens tjänare på alla nivåer. Ämbetet för enhet på en universal nivå har länge förknippats med biskopen i Rom. Är det inte möjligt för kyrkorna att utveckla olika sätt att leva i kontakt med det ämbetet? Skulle inte biskopen av Rom kunna bli erkänd av alla som den tjänare som ser efter sina bröders och systrars harmoni i den stora mångfalden?
- Borde inte de kyrkor som betonar att enhet i tron och en enad syn på ämbetet är nödvändiga för alla som vill ta emot nattvarden tillsammans ge samma vikt åt den ömsesidiga kärlekens harmoni? Skulle de inte kunna visa en bredare eukaristisk gästfrihet gentemot alla som visar sin längtan efter enhet och som tror på Kristi verkliga närvaro? Eukaristin är inte bara enhetens höjdpunkt – den är också den väg som leder dit.

Vår kristna identitet formas när vi reser tillsammans, inte när vi reser var för sig. Kommer vi att ha modet att samlas under samma tak, så att evangeliets dynamik och sanning kan uppenbaras?

I riktning mot enhet i Europa

När migranter kommer, låt oss gå bortom rädslan!

Det möte som Taizékommuniteten arrangerade i Riga i slutet av december 2016 samlade unga vuxna från hela Europa.¹ De kom från både EU-länder och länder som inte tillhör unionen, och de upplevde en gemenskap som klarar att förena människor från hela kontinenten.

Detta nordiska möte gjorde det möjligt för unga från andra regioner att upptäcka de baltiska staternas Europa, en av folkmångfaldens vackra fasetter i den här världsdelen, vart och ett med sin egen historia, sina egna traditioner och sina egna särskilda kännetecken.

En förutsättning för en framtid med fred är att européerna vidgar sina medvetanden och låter solidariteten växa bland alla de länder som utgör Europa. Att kontakterna mångdubblas, liksom sätten att dela och samtala och samarbeta, är nödvändigt.

Byggandet av Europas enhet kan bara äga rum om det blir mer dialog och mer lyssnande mellan länder – de i Europeiska Unionen och de andra, de i Västeuropa och de i Central- och Östeuropa, de i norr och söder. Varje land, litet eller stort, bör få göra sin röst hörd och visa sina särskilda kännetecken. Det är viktigt att anstränga sig för att förstå andras mentalitet inifrån – bara då kan attityder som ibland kan vara disharmoniska bli förstådda på ett bättre sätt, och reaktioner som bygger på enbart känslor kan undvikas.

Kan européerna upptäcka att deras gemensamma rötter är mycket djupare än deras olikheter?

Efter andra världskriget utvecklade Europa en impuls i riktning mot försoning. Senare, efter Berlinmurens fall, började en ny period när människor strävade efter enhet. Många unga har känslan att Europa kan röra sig framåt bara om det går djupare in i syskonskapets ideal. De drömmer om ett Europa som inte bara är enat i sig självt utan som är öppet för andra världsdelar och lever i solidaritet med de folk som går igenom de största prövningarna.

Runtom i världen tvingas vuxna och barn att lämna sina hem. Det är desperation som får dem att göra det. Den motivatonen är starkare än alla de hinder som byggs för att stoppa dem. Den oro som en del ger uttryck för i mer välbeställda områden kommer inte att få de människor som går igenom outhärdliga lidanden att stanna där de är.

En del människor säger: «Vi kan inte ta emot alla.» Andra menar att de

folkförflyttningar som äger rum nu är oundvikliga, eftersom orsaken till dem är omöjliga situationer. Att försöka styra förflyttningarna är motiverat och nödvändigt. Att lämna flyktingar i händerna på människosmugglare och låta dem riskera livet på Medelhavet är motsatsen till allt som har med människovärde att göra.

Rika länder kan inte avsäga sig sin del av ansvaret för de skador som har tillfogats andra i historien eller för de miljöförändringar som har orsakat och fortsätter att orsaka en enorm migration – från Afrika, från Mellanöstern, Centralamerika och andra områden. Än idag fortsätter vissa politiska och ekonomiska beslut i rika länder att orsaka instabilitet på andra håll. Västvärlden måste gå bortom rädslan för utläningar och för kulturella skillnader. Den måste vara modig och börja forma det nya ansikte som migrationen redan ger den. När migranterna kommer skapar det verkliga svårigheter, men att de kommer kan också vara en möjlighet att stimulera Europa att utveckla öppenhet och solidaritet.

Det finns platser där de nyanlända är så många att de människor som bor där blir överväldigade och utmattade, och det är förståeligt. Bördan blir för stor för dem eftersom länderna i Europa ännu inte har funnit något sätt att bära den tillsammans. Men många människor välkomnar flyktingar på ett generöst sätt och upptäcker att personliga kontakter ofta kan leda till ömsesidighet och syskonskap.

Inget kan ersätta personliga kontakter. Det stämmer också för islam. Muslimer och kristna kan försöka hitta praktiska sätt att tillsammans vittna om fred och att tillsammans ta avstånd från alla våldsamma handlingar som utförs i Guds namn. Franciskus av Assisi, som levde för ungefär 800 år sedan och som längtade efter att få bidra till fred, tvekade inte att resa till Egypten för att träffa sultanen där. Moder Teresa satsade sitt liv för de fattigaste bland de fattiga, oavsett vilken religion de tillhörde.

Europeiska länder som vill isolera sig har ingen framtid. Bland européerna själva, och i deras kontakt med flyktingar, är vänskap och ömsesidigt stöd den enda vägen till att arbeta för fred.

¹ Mellan 28 december 2016 och 1 januari 2017 deltog unga vuxna från hela Europa – katoliker, ortodoxa och protestanter – i det 39:e Europamötet. Det arrangerades av Taizékommuniteten i Riga, Lettlands huvudstad. Den 2 januari utvidgades mötet till Tallinn (Estland) och Vilnius (Litauen). Det var ett steg på den «pilgrimsfärd för tillit på jorden» som Taizé har arbetat med i många år.

Taizé 2017

Under hela året:

Varje vecka, från söndag till söndag, är det möte för unga vuxna som vill gå till trons källor och söka efter sätt att öppna vägar för hopp tillsammans, i oss själva, runt oss och för mänskligheten.

20–27 augusti:

En vecka reserverad för unga vuxna mellan 18 och 35 – studenter, unga yrkesverksamma, volontärer, de som arbetar eller letar efter arbete. Gemensamma reflektioner över framtiden i trons ljus. Olika talare har bjudits in för att berätta om sina erfarenheter.

Birmingham (Storbritannien)

Broder Alois kommer att vara med och leda ett möte för unga vuxna i Birmingham i England mellan fredagen den 28 april och måndagen den 1 maj 2017. Helgen, som har fått rubriken «En gömd skatt», förbereds tillsammans med församlingarna i staden. Den kommer att ta fasta på det ödmjuka engagemang som många människor lever ut. Birmingham är en ung stad med stor etnisk mångfald – deltagare från andra länder är välkomna!

St. Louis (USA)

Ett amerikanskt steg på pilgrimsfärden för tillit kommer att tas i St. Louis i USA, där det fortfarande finns spänningar kvar efter det som hände i Ferguson för två år sedan. Under ett helt år har människor från olika kyrkor samlats för att be tillsammans och tala om hur de kan bygga tillit, och detta kommer att kulminera i ett större möte 26–29 maj med unga vuxna från hela Nordamerika.

Egypten

Tillsammans med bröder och unga från olika länder kommer broder Alois att resa till Egypten 26 september–1 oktober för att besöka särskilt den koptiska kyrkan.

Från Wittenberg till Genève

Nu under år 2017, 500 år sedan den protestantiska reformationen inleddes, har Taizékommuniteten blivit inbjuden att leda två böner:

- Lördagen den 27 maj i Wittenberg, Martin Luthers hemstad, som en del av den tyska protestantiska kyrkans Kirchentag, och
- Fredagen den 3 november i domkyrkan i Genève, under ett ungdomsmöte som de protestantiska kyrkornas förbund och de evangeliska kyrkornas nätverk bjuder in till.

Basel 2017–2018

Det fyrtionde Europamötet kommer att hållas mellan den 28:e december 2017 och den 1:a januari 2018 i Basel i Schweiz.

För mer information om de olika mötena, se www.taize.fr